Ч. 16 Четверъ 21 сѣчня (2 лютого) 1893. Рôкъ III.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адміністрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Не баламутьте народу!

Ініціяторамъ двохъ новѣйшихъ акцій політичныхъ въ специяльно рускôй „політицѣ внутрѣшной“ — перемыскимъ „примирителямъ“ и львôвскимъ „борителямъ правописнымъ“, можна смѣло сказати: Дайте собѣ спокôй и не баламутьте народу! Одни бо й други баламутять нарôдъ и роблять въ нѣмъ заколотъ, лишь що перши роблять то може въ добрôй вѣрѣ але безъ всякихъ реальныхъ пôдставъ и ясной цѣли, а други роблять то саме въ злôй вѣрѣ, на реальной пôдставѣ и ажь зъ занадто ясною цѣлею передъ очима.

Для поясненя сихъ двохъ рôвночасно побôчь себе ведучихъ ся акцій мусимо бодай коротенько де що про нихъ розказати. Насамперъ про акцію примирительну:

Въ Перемышли аранжували — якъ доносить о тôмъ старый але въ новôй одежи москвофільскій орґанъ „Галичанинъ“ — деканальни вôдпоручники вдовичо-сиротского фонда и перемыски патріоты нарады, на котрыхъ розбирала ся справа помиреня „нашихъ партій“. Зôбрани хотѣли зъ разу выбрати провôдникомъ нарадъ посла дра Антоневича, але коли той зрѣкъ ся выбору, то выбрано проф. Гр. Цеглиньского и ухвалено завôзвати выдѣлы політичныхъ товариствъ „Народна Рада“ и „Русская Рада“, щобы они держали ся засады: Getrennt marschiren und vereint schlagen (окремо ступати, а спôльно бити). — Отсе самъ фактъ, результатъ нарадъ перемыскихъ примирителѣвъ, квінтесенція мудрости політичнои! Хто має „marschiren“ и кого „schlagen“, не сказавъ „Галичанинъ“ въ своѣмъ справозданю зовсѣмъ выразно; зъ ухвалы выходить лишь, що то „Народна Рада“ и Русская Рада“ мають маперувати и бити, але кого? — то вже лишивъ „Галичанинъ“ догадувати ся тымъ, що будуть его читати. Нема що казати, гарный плянъ, хочь запозыченый и ажь у галицкихъ Русинôвъ дôждавъ ся правдивои своеи интерпретаціѣ: его названо въ „Галичанинѣ“ „примиреніемъ нашихъ партій“.

Не знаемо, вôдъ кого выйшовъ такъ ґеніяльный способъ помиреня „нашихъ партій“, бо того не сказавъ „Галичанинъ“, але зъ того, що на тыхъ нарадахъ хотѣли выбрати предсѣдателемъ видиму голову невидимои силы, можна почасти догадувати ся, зъ вôдки выйшовъ починъ. Однакожь припускаемо, що гадка помиреня партій була пôднята въ добрôй вѣрѣ и длятого хочемо ѣй близше приглянути ся.

Кого хотять помирити перемыски примирителѣ? Русинôвъ? Рускѝ партіи політичнѝ: консерватистôвъ зъ лібералами, клерикалôвъ зъ радикалами, чи може всѣхъ разомъ замальґамувати въ одну консервативно-ліберально-клерикально-радикальну партію? Се була бы дѣйстно штука, на котру перемыскѝ політики могли бы взяти собѣ патентъ. Але не о то имъ ходить; они мабуть вже на стôлько розумѣють ся на політицѣ, що знають, що въ кождôмъ народѣ жиючôмъ власнымъ житємъ мусять бути партіи політичнѝ; они хотять доказати ще бôльшои штуки: хотять, щобы житє и смерть подали собѣ руки и пшли вôдъ теперь въ парѣ, хотять зробити таки, щобы вода горѣла а огонь не паливъ!

То ґеніяльнѝ тѝ перемыскѝ примирителѣ! Лишь вôдъ нихъ надѣяти ся Русинамъ спасеня. Ще оденъ зъѣздъ вôдпоручниковъ деканальныхъ на вдовичо-сиротскій фондъ, а нашѝ москвофілы всѣ перетворять ся на завзятыхъ „самостôйныхъ“ Украинцѣвъ. Господинъ Дѣдицкій возьме ся попôдъ руки зъ паномъ Романчукомъ, дръ Иванъ Добряньскій зъ дромъ Костемъ Левицкимъ и будуть вже не „getrennt“ але „vereint marschiren“. Лишь не знаемо, чи схотять „vereint schlagen“, бо то все таки трохи рѣчь небезпечна. Апужь знайде ся хтось дужчій и вôддасть въ десятеро?!

Difficile est satiram non scribere — слухаючи мудрыхъ радъ такъ ґеніяльныхъ політиковъ, що то однымъ замахомъ розтинають узолъ ґордійскій, що пятьма нѣмецкими словами роблять зъ ворогôвъ народу найбôльшихъ его приятелѣвъ! Кобы то вы, панове політики, поставили такъ собѣ и всѣмъ засаду „vereint arbeiten“ — спôльно працювати для добра народу, то може й справдѣ нарôдъ нашъ побачивъ бы чудо. А такъ що? — пустыми словами бала-

---

3)

Родина Бардіѣвъ.

Новеля М. Йокая.

(Дальше).

Незвычайнѝ були то часы.

Наразъ почали выселюватись села, люде поховали ся, а нѣхто не знавъ де, позамыкано майже всѣ домы, вечеромъ не було чути голосу дзвонôвъ, нѣ спѣву вертаючихъ зъ роботы дѣвчатъ и тôлько псы волочили ся по улицяхъ, поростаючихъ травою.

Емерикъ Бардій не стрѣтивъ нѣ живои душѣ, ѣдучи въ долинѣ улицею малого села. Не пôднимавъ ся дымъ зъ коминôвъ и не блестѣвъ огонь крôзь шибы хатинъ. Хто зна де подѣли ся люде!

Вже почало вечерѣти. Легка прозора мрака розстелилась надъ долиною, Емерикъ хотѣвъ досвѣта станути въ Клявзенбурзѣ и ѣхавъ дальше въ ночи...

Коло пôвночи явивъ ся за горами мѣсяць и розливъ свою срѣблисту краску по жовтѣючôмъ листю: молодець ѣхавъ дальше помѣжь скалы.

Тихо було всюды, лише одностайный стукôтъ коньскихъ копытъ вôдбивавъ ся о скалисту дорогу. Молоты гутъ и кузнѣ мовчали всюды.

Емерикъ задуманый сидѣвъ у сѣдлѣ, коли наразъ розумный звѣрь, кôнь его, переставъ бѣчи, настороживъ уха и почавъ цофати ся.

— Ну-ну, — вôдозвавъ ся молодець — ще нема тутъ огню зъ пушокъ, а ты вже лякаешь ся.

Кôнь пшовъ дальше, але все боязко obертавъ голову и иржавъ неспокôйно.

Въ однôмъ мѣсци дорога вела межи двома скалами, котри выглядали такъ, якъ бы одна скала розпалась на двѣ половины. Передъ тою вузкою дорôжкою тягнесь пропасть, надъ котрою перекинено мôстокъ зъ бальковъ, лихо обтесаныхъ.

Коли ѣздець доѣхавъ до мôстка, кôнь станувъ дуба и вôдвернувъ ся; хочь его бито острогами, не хотѣвъ ступити на мôстъ, лише станувъ передъ нимъ и копавъ землю ногами.

Ѣздець у гнѣвѣ стиснувъ наляканого звѣра и сильно вдаривъ по шиѣ. Тогды кôнь однымъ скокомъ перескочивъ двосяжневый мôстъ, тамъ знову обернувъ ся и почавъ цофати ся.

Въ тôй хвили, коли перескочивъ мôстъ, залунавъ проймаючій крикъ пôдъ мостомъ, а на се вôдповѣвъ зъ верха скалы гомôнъ, а може й яка вôдповѣдь. Зпôдъ моста выйшло наразъ десять до пятнайцять брудныхъ постатей зъ пôднятыми косами въ рукахъ.

Въ тôй самôй хвили явилась товпа узброеныхъ людей у прогалинѣ, котрою йшла дорога.

Ще мавъ часъ цофнути ся и пробити ся крôзь не такъ численну шайку позаду, але соромивъ ся починати першу борбу утечею, а може гордивъ сею черню або конче бажавъ бути въ Клявзенбурзѣ на означену годину. Отже замѣсть цофнути ся, пôгнавъ напередъ туды, звôдки сунулась товпа узброена косами и цѣпами.

— Зъ дороги! — крикнувъ Емерикъ зблизька до товпы, зъ котрои двохъ учепило ся его коня, а прочѝ кинулись на него зъ косами.

Залунали два выстрѣлы; Емерикъ пустивъ поводы коневи и ѣхавъ помѣжь косами, незручно вывиваными у воздусѣ; его сталева шабля заблыснула, сипнула искрами, роздѣлюючи раны на всѣ стороны, а ѣздець углядѣвши вôдповѣдну хвилю, коли напастники почали передъ нимъ цофати ся, выскочивъ зъ товпы и пôгнавъ ку прогалинѣ скалы.

Вôнъ не замѣтивъ, що на верху стоять люде зъ величезными каменями, котри его убють, якъ лишь безборонный попадесь у прогалину.

Вже лишь кôлька сяжнѣвъ дѣлило его вôдъ прогалины, звôдки не бувъ бы выйшовъ живымъ, коли наразъ зô скалы скочивъ велитъ-мужчина и схопивъ коня такъ сильно за поводы, що той станувъ дуба.

На головѣ мавъ велитъ мѣдяный римскій шеломъ, а въ лѣвôй руцѣ державъ широкій мечь, на двѣ стопы довгій.

Молодець затявъ напастника въ голову, шеломъ прорубаный до половины упавъ на землю, а зъ нимъ разомъ зломана шабля; тымчасомъ стоячій на двохъ ногахъ кôнь утративъ рôвновагу и скинувъ ѣздця на скалу;

мутите лишь народъ. Межи Русинами нема незгоды. Хто любить свôй народъ, той и працює для него, а хто єго ворогомъ, того и нѣмецкй слова не перероблять. Атже и самъ москвофільскій орґанъ не вѣрить въ успѣхъ вашои рады, бо каже, що примирене партій могло бы ажь тогды наступити, колибъ „старо-русская партія (значить ся москвофільска, бо москвофільскій орґанъ не называє нѣколи людей и рѣчей по ихъ правдивôмъ имени) „отказалась отъ своихъ литературныхъ и етничныхъ убѣжденій...“ а що то не стане ся, о тôмъ той орґанъ ажь надто добре переконаный. По що отже переливати зъ пустого въ порожне?

Що вашй, хоч бы й добрй рады на нѣщо не придадуть ся, найлѣпшимъ доказомъ та аґітація, яку розвинула „Русская Рада“ противъ новои, улѣпшеной правописи, доказомъ то крутарство, якимъ она старає ся обаламутити народъ, щобы зôбрати о скôлько можна найбôльше пôдписôвъ на петицію, котрои примѣрники розкинула по цѣлôмъ краю, а въ котрôй доказує, що нова правопись грозить упадкомъ народови и церквѣ. Чи чувавъ хто таке, щобы черезъ якусь правопись упавъ якійсь народъ, упала єго вѣра? Доси того не бувало и не буде, та й „Русская Рада“ и єѣ одномышленники о тôмъ ажь надто добре переконанй, що нова правопись руска не зашкодить анѣ народови анѣ церквѣ. Але ось чого ѣй забагає ся: того, щобы рускій народъ не знавъ своєѣ рôдной мовы, щобы єѣ не учивъ ся, щобы Русинъ переставъ бути Русиномъ, бо то комусь тамъ за кордономъ дуже не на руку, що Русины пôдносять ся тутъ въ Австріи, що пôзнають свои права и готовй ихъ колись допоминати ся и за кордономъ. Русинамъ треба отже завчасу вязы скрутити, а до того все добре, все надає ся, хоч бы навѣть кôлька непотрѣбныхъ буквъ, скоро они лишь утрудняють Русинови науку свого рôдного слова. И зъ такими то людьми кажете вы Русинамъ мирити ся?! Цуръ же имъ и вамъ!

Рада державна.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты пословъ заявивъ предсѣдатель комісіѣ для реформы выборчои, Відманъ, що комісія розпôчне незадовго нарады надъ внесенємъ пос. Кайзера въ справѣ заведеня безпосередныхъ выборôвъ въ громадахъ сѣльскихъ. Опôсля вела ся дальша дебата надъ буджетомъ міністерства просвѣты.

Пос. Бендель заявивъ, що взагалѣ годить ся зъ выводами міністра дра Ґавча и обговорювавъ положенє суплентôвъ въ школахъ середныхъ. — Пос. Ґавкъ (антісемітъ) домагавъ ся обмеженя числа студентôвъ-жидôвъ у высшихъ заведеняхъ наукових. — Пос. Пініньскій доказувавъ, що здалась бы поправа системы наукъ клясичныхъ въ гімназіяхъ безъ обмеженя матеріѣ. Що до школы народнои, то Коло польске стоить завсѣгды на тôмъ становищи, що школа належить до краю, принявши однакожь проґраму цѣсарской бесѣды престольнои, не пôдносить на разѣ того жаданя. Коло кладе вагу на релігійне образованє молодѣжи и буде завсѣгды пригадувати правительству, що и въ школахъ сімультанныхъ выхованє повинно бути морально-релігійне. Бесѣдникъ полемізувавъ опôсля зъ пос. Кронаветтеромъ и доказувавъ, що усунене зô школы релігійного выхованя наробило бы народамъ богато лиха. Пініньскій закôнчивъ свою бесѣду высказуючи надѣю, що на дорозѣ, на котру теперь вступило ся, удасть ся безъ сумнѣву осягнути значне успокоєнє умôвъ. — По сѣмъ ухвалено титулъ „центральный зарядъ міністерства просвѣты“.

При титулѣ „вѣроисповѣданя“ поставивъ пос. Кронаветтеръ резолюцію, взываючу правительство, щобы предложило до року проектовану змѣну закона зъ 7 мая 1874 р. о католицкихъ громадахъ парохіяльныхъ. Бесѣдникъ домагавъ ся вôдъ правительства, щобы оно предложило проекты законôвъ о причиню̂ваню ся фонду релігійного до коштôвъ науки релігіѣ въ школахъ народныхъ и середныхъ и щобы правительство предкладало Палатѣ, що року выказъ о станѣ фонду релігійного. Бесѣдникъ выступавъ дальше противъ великого намноженя ся монастирѣвъ и монахôвъ, що жебрають по домахъ на цѣли церковнй безъ всякои контролѣ.

Міністеръ просвѣты дръ Ґавчъ заявивъ, що не буде запускати ся въ погôрдливе обговорюванє пос. Кронаветтеромъ дѣяльности монастирѣвъ и сказавъ, що неоголошуванє заснованя новыхъ монастирѣвъ въ „Дневнику законôвъ державныхъ“ опирає ся на законахъ. — Пос. Кронаветтеръ застерѣгавъ ся противъ того, мовь бы вôнъ зъ погордою вôдзывавъ ся о монастиряхъ. — По сѣмъ ухвалено титулъ „вѣроисповѣданя“.

Пос. Геркъ интерпелювавъ въ справѣ переведеня постановъ закона о заразѣ на худобу. — Пос. Тавше интерпелювавъ въ справѣ раціональнои методы продажи хлѣба и о выказѣ цѣнъ продажи найважнѣйшихъ артикулôвъ поживы.

Переглядъ політичный.

У Вѣдни розôйшлась чутка, що проґрама бôльшости парляментарнои буде предложена въ суботу предсѣдателями трохъ клюбôвъ членамъ тыхъ же клюбôвъ, а въ недѣлю буде вже оголошена въ часописяхъ. Вчера конферувавъ ґр. Таффе кôлька годинъ зъ пос. Пленеромъ, а ґр. Шенборнъ зъ Фалькенгайномъ и Гогенвартомъ.

Пôдкомітетъ комісіѣ податковои для вступныхъ робôтъ надъ податкомъ зарôбковымъ, не принявъ проектованои правительствомъ тарифы для податку зарôбкового за пôдставу до дискусіѣ.

До Kreuz Ztg. доносять зъ Варшавы, що ґен. Гурко покликаный царемъ телеґрафічно, поѣхавъ оногды до Петербурга. Покликанє то має стояти въ звязи зъ розмѣщенємъ войска и будовою стратеґічныхъ зелѣзниць въ царствѣ польскôмъ.

Въ француской палатѣ пословъ предложило правительство вчера проектъ закона, котрый за ширенє фальшивыхъ поголосокъ о касахъ ощадности, назначує кару вязницѣ вôдъ 2 мѣсяцѣвъ до 2 лѣтъ. Законъ сей ухвалено 324 голосами противъ 178. Міністеръ финансôвъ доказувавъ, що противъ теперѣшныхъ нападôвъ на касы ощадности треба конче рѣшучо выступити, позаякъ ся непатріотична борба пôдкопує дуже кредитъ Франціѣ.

Новинки.

Львôвъ дня 31 сѣчня.

— **Именованя.** Практикантъ концептовый Намѣстництва Мих. Волянецкій именованый концепістомъ поліціѣ въ Краковѣ.

той ударившись зôмлѣвъ и оставъ ся на земли.

Въ тôй хвили хтось стрѣливъ зô скалы, мѣривъ у молодця.

— Хто стрѣливъ? — загремѣвъ голосъ велита.

Кровожадна товпа волоска*) кинула ся зъ дикимъ крикомъ на безборонну жертву, що безсильно лежала въ поросѣ.

Сильнѣйше вôдъ того невольного крику, залунавъ голосъ велита:

— Хто стрѣливъ на мене?

Волохи станули якъ вкопанй коло него.

— Я не на тебе стрѣлявъ, трибуне, але на гузара — выстогнавъ оденъ зъ нихъ, котрого быстрый поглядъ велита приковавъ до землѣ.

— Брешешь, зраднику, твоя куля вдарила о мôй панциръ и якъ бы не сталева сорочка, то я лежавъ бы тутъ уже трупомъ. Тебе ворогъ пôдкупивъ, щобысь мене вбивъ.

Обжалованому завмерла вôдповѣдь на устахъ.

— Повѣсити єго, то зрадникъ!

Товпа кинулась скажено на обжалованого, пôдняла єго горѣ и понесла до недалекого дерева; крикъ свѣдчивъ о тôмъ, що товпа сповняла приказъ трибуна.

Трибунъ оставъ ся самъ зъ молодцемъ, скочивъ на коня, поклавъ омлѣлого передъ собою и закимъ вернулась кровожадна товпа, вôнъ поѣхавъ назадъ тою самою дорогою, котрою молодець прибувъ.

Ще стояло кôлькохъ повстанцѣвъ коло моста. Трибунъ закрывъ молодця плащемъ, щобы не видѣли, що везе и ѣдучи попри нихъ крикнувъ:

— Ходѣть за мною до Топанфальоа.

Коли єму здавалось, що вже нѣхто ихъ не бачить, звернувъ наразъ на лѣво и поѣхавъ дальше стрôмкою дорôжкою середъ гущавины.

* * *

Вже розвиднѣлось. Сонце кидало свои блѣдочервонй промѣнѣ на охрестнй горы.

Часомъ рушивъ ся омлѣлый молодець и шепчувъ: Иванно! Промѣнь сонця опинивъ ся на єго лици и збудивъ єго.

Вôнъ побачивъ ся въ малôй чистôй комнатцѣ, ясно освѣченôй сонцемъ, що втискало ся малымъ вôконцемъ.

Лôжко, на котрôмъ лежавъ, вытесане зъ простого дерева, було застелене медвежою шкôрою; у нôгъ стоявъ оберненый плечима сяжневый мужчина и заложивши руки навхрестъ вызиравъ черезъ вôкно.

При першôмъ порушеню молодця вôнъ звернувъ ся до него. То бувъ трибунъ.

— Де я? — спытавъ Емерикъ одурелый и старавъ ся пригадати собѣ пригоды минувшои ночи.

— У мене дома — вôдповѣвъ трибунъ коротко.

— Хтожь ты такій?

— Менѣ на имя Нума, я трибунъ войска румуньского, твôй ворогъ у войнѣ, а ты мôй гость, котрого я маю боронити.

— Чомужь не покинувъ ты мене на поталу своимъ людямъ?

— Бо борба була нерôвна. Сто противъ одного.

— Колибъ не ты, то я бувъ бы пробивъ ся промѣжь людей.

— Безъ мене ты бувъ бы згинувъ. О десять крокôвъ дальше були бы тебе певно укаменували зô скалы.

— А ты не бажавъ собѣ того?

— А вжежь, то було бы ганьбою для народу румуньского.

— Ты идеалістъ, трибуне.

*) По выбуху угорского повстаня въ р. 1848, иноплеменне населенє, якъ: Хорваты, Сербы, Словаки и Румуны себъ то Волохи, выступали спôльно зъ войсками правительства противъ Угорщины. Сй частинні повстаня, спомаганй правительствомъ, були пôдъ проводомъ мужѣвъ такихъ, якъ н. пр. хорвацке пôдъ Єлачічомъ, словацке пôдъ Гурбаномъ, парохомъ въ горѣшнои Угорщины, а Румуны пôдъ Абрагамомъ Янку, правительственнымъ канцелістомъ. Румуны выводили свôй рôдъ вôдъ Римлянъ, що тамъ осѣли побивши Даковъ, и тому называли себе римскими титулами. Герой повѣсти зве ся такожь зъ римска „трибуномъ“. Ще мусимо й то додати, що Румуны поступали собѣ у тôй борбѣ страшно люто зъ людьми. Дня 19 мая 1849 зрабували и спалили цвитуче мѣсто гôрске Абрудбаня въ Сэмигородѣ, а тамошныхъ Угрôвъ въ пень вытяли.

— **Ювілейный комітетъ панскій** вôдбувъ въ недѣлю 29 сѣчня трете свое засѣданє. Передовсѣмъ принято до вѣдомости, що въ концертѣ ювілейнôмъ, якій вôдбуде ся дня 19 лютого въ сали „Дому Народного“, возьмуть участь членьі „Бояна“ львôвского и перемыского, хоръ ґен. семінаріѣ духовнои, бурсы. Ставропигійска та „Народного Дому“ и хоръ учениковъ ґімназіѣ рускои. Принято также проґраму концерту, предложену проф. Н. Вахнянином. Рѣшено вôдтакъ запросити на той концертъ епіскопаты латиньскій зъ капітулами, якъ и архіепіскопатъ вôрменьскій; крôмъ того верховныхъ начальниковъ всѣхъ дикастерій у Львовѣ, членôвъ Института Ставропигійского, Совѣтъ „Народного Дому“ и выдѣлы товариствъ рускихъ у Львовѣ; дальше сенатъ університетскій и ректоратъ політехніки. Выбрано вôдтакъ комітетъ до заранжованя концерту и удекорованя салѣ. Принято до вѣдомости, що оправу дарôвъ для папы вôеля проекту проф. Шухевича выготовляє професоръ рѣзьбарства при промысловôй школѣ у Львовѣ, п. Жакъ. Одобрено вôдтакъ вінєту акварельну, котра буде умѣщена на першôй сторонѣ адресы до папы. Вінєта представляє народъ сѣльскій, рôзнородно костюмованый въ походѣ до рускои церковцѣ въ стилю нашихъ старинныхъ деревляныхъ церквей. Коло церкви вôдбуваєсь освящене пасхи. Оправа буде знаменита въ стилю взорôвъ Шкрибляковскихъ, хрестиковои роботы. Потôмъ вôдчитано и принято вповнѣ адресу до папы, выроблену на основѣ проекту дра Бартошевского комісією адресовою, въ котрои складъ входили дръ Шараневичь, о. Дольницкій, проф. Н. Вахнянинъ, дръ Ом. Огоновскій, о. Ал. Тороньскій и дръ Бартошевскій. Адреса уложена дуже вôдповѣдно до хвилѣ торжества ювілейного и мѣстить въ собѣ крôмъ чувствъ льояльности также всѣ моменты, якій вязали колись Русь изъ Римомъ. На днях розôшлють ся аркушѣ до збираня пôдписôвъ въ краю пôдъ адресу. Вôдтакъ обговорювано ще разъ часъ поѣздки до Риму. Показалось, що найвôдповѣднѣйшою хвилею до поѣздки буде початокъ мая, а не конець цвѣтня, якъ первѣстно думано. Для участниковъ поѣздки стараєсь комітетъ одержати въ Римѣ деякій полекшѣ що-до умѣщеня и харчу здорового. Вôдчитано вôдтакъ письма въ Риму, дотыкаючій тои справы. Рѣшено вкôнци просити Ставропигійскій Институтъ, щобы зволивъ одинъ примѣрникъ свого выдавництва ювілейного пôднести въ дарѣ папѣ. На тôмъ покôнчено нарады.

— **Змѣна властителѣвъ.** Село Чолганщину, въ повѣтѣ тернопôльскôмъ, купивъ п. Конрадъ Ґльоґеръ за 93.000 зр. вôдъ п. Евеліны Чцѣвьскои.

— **Въ справѣ отвореня новои дирекціѣ руху** въ Станіславовѣ доносять зъ Вѣдня, що ґенеральна дирекція вôдступила вôдъ того намѣру, а натомѣсть рѣшила отворити другу дирекцію у Львовѣ, котрôй вôддано бы справы, якій булибъ належали до дирекціи станіславôвскои.

Зъ Борислава пишуть намъ: Дня 24 сѣчня рано въ копальни „на пучкахъ“ въ Бориславѣ упала брила покладу земного зô значнои высоты на голову Данила Болонного въ законѣ и тяжко его зранила. Брила покладу земного выпала зъ коша, коли его робôтникъ Сташко Рецикъ вытягавъ на верхъ, а Болонный бувъ въ законѣ. Смертельно раненого вôдвезено до дрогобицкого шпиталю.

— **Убійства.** Дня 19 сѣчня досвѣта въ Майданѣ въ городецкôмъ повѣтѣ убивъ парôбокъ Михайло Паславскій свого рôдного батька Петра у егожъ хатѣ выстрѣломъ зъ дубельтôвки. И зъ якои бы то причины? Зъ піятики. Цѣлу нôчь зъ дня 18 на 19 сѣчня запивали ся Паславскі зъ гостями дома, надъ раномъ сынъ посперечавъ ся зъ батькомъ, оба не знали, що дѣяли, и отъ якъ сумно скôнчила ся піятика. — Въ Сокôльникахъ на пасовиску найшли убиту и обрабовану жидôвку Гольдфарбиху. Убивъ єѣ Володиславъ Творекъ зô Сокôльникъ; вже сидить за решѣткою.

— **Огнѣ.** Дня 20 сѣчня с. р. пôдпаливъ Иванъ Пелехъ въ Полтвѣ въ перемышлянськôмъ повѣтѣ стодолу свого сына; вôдъ того згорѣла она и шопа зô збôжемъ вартости 230 зр. Стодола разомъ зъ шопою була обезпечена на 100 зр. — Въ Лайсцяхъ въ ясліскôмъ повѣтѣ дня 10 сѣчня въ ночи спалила ся стайня, 22 конѣ, 24 безроги, 22 штуки домашныхъ птиць и всѣ знаряды господарскі. Огонь повставъ зъ неосторожности, а обнявъ цѣлый будынокъ зô всѣхъ сторôнъ такъ скоро, що о ратунку й мовы не могло бути. Добре, що хочь служба змогла втечи зô стайнѣ и сусѣдні будынки вyратовано, а се завдяки притомности вôйта Ивана Сирка. — Въ ночи на 17 м. м. згорѣвъ въ Яслѣ будынокъ деревляный. Зрубъ уратовано. Тутъ показало ся, якъ то трудно на морозѣ гасити огонь. А тои ночи було тамъ 22 степенѣ Реоміра морозу. Сикавки замерзли або якъ налити було до нихъ воды, то заразъ замерзали и користи зъ нихъ не було.

— **На ловахъ** въ Букачôвцяхъ въ Станіславôвщинѣ на становискахъ убивъ надпоручникъ зô Станіслава рисн.

— **Нещасні пригоды на провінціи.** Въ Пронятинѣ въ Тернопôльщинѣ селянинъ Иванъ Пендьоръ оставивъ трилѣтного Гриця въ хатѣ, а самъ кудись пошовъ. Гриць добувъ десь сѣрникôвъ, запаливъ солому, на котрôй сидѣвъ, и попаривъ ся такъ тяжко на лѣвôмъ рамени, що небавомъ померъ. Родичѣ будуть вôдповѣдати за то. — Въ лѣсѣ громадскôмъ въ Низьку убило дерево робôтника Вартоломея Юсенгу. Дерево зрубане падаючи розторощило ему голову и лѣву ногу, а ще бѣдака мучивъ ся кôлька годинъ. Самъ собѣ виненъ, бо не уступивъ ся въ пору. — Въ Конюшковѣ въ Брôдщинѣ повѣсила ся тому тыждень Матрона Хмеляриха, жѣнка тамошного господаря. Якось ще завчасу єѣ вôдвязали и Хмелярь пôславъ по лѣкаря до Бродôвъ. Та закимъ лѣкарь приѣхавъ, она вже померла. Люде кажуть, що она повѣсила ся въ пересердя; мала бути дуже лютою жѣнкою. — Данько Доркочь зъ Радружа вертавъ пяный зъ Равы домôвъ. Якъ заснувъ на саняхъ, то вже й не збудивъ ся, бо замерзъ. — Робôтникъ Михайло Тарнопольскій, занятый въ горальни въ Коцюбинцяхъ, упавъ зъ неосторожности въ бражарку и попаривъ ся такъ дуже, що до пяти днѣвъ Богу духа вôддавъ. — Дня 19 м. м. Павло Чорнѣй, господарь ґрунтовый зъ Лубова, вертавъ въ ночи зъ торгу въ Сокали до дому. На торзѣ купивъ собѣ корову и она йшла собѣ попри сани, а вôнъ ѣхавъ. Годѣ коровѣ бѣчи, а ту студѣнь така була, що крый Боже. Радъ-не-радъ мусѣвъ Чорнѣй ѣхати помалу. Ѣхавъ-ѣхавъ тай замерзъ по малу на смерть.

— **Вовки зъѣли** сими днями въ Сербіи одного священика, черезъ его власну необачнôсть. Священикъ той зъ одного села недалеко мѣсточка Свилянаца, выбравъ ся бувъ зъ молодымъ парôбкомъ до мѣста, коли въ бѣлый день, майже вже пôдъ самымъ мѣстомъ, напало на нихъ цѣле стадо вовкôвъ, що выбѣгли були въ корчѣвъ при дорозѣ. Священикъ мавъ при собѣ ручницю и стрѣливъ зъ нен два разы та убивъ одного вовка, а прочі повтѣкали въ лѣсъ. Священикъ, радъ зъ такои пригоды, злѣзъ зъ парôбкомъ зъ воза, щобы взяти вовка, що лежавъ вôдъ нихъ може на двацять крокôвъ нежнвый, а ручницю лишивъ на возѣ. Коли кинули вовка на вôзъ, сполошили ся конѣ, котрі вже й такъ були налякані нападомъ вовкôвъ та стрѣлянемъ, та стали втѣкати. Священикъ, чоловѣкъ вже старшій, крикнувъ на парôбка: „Бѣжи хлопче та здоганяй конѣ, бо пропадемо!“ — а самъ лишивъ ся на дорозѣ. Парôбокъ побѣгъ и дôгнавъ конѣ, але ажь пôдъ самымъ мѣстомъ. Коли вернувъ назадъ, заставъ изъ священика вже лишь чоботы а въ нихъ ноги нещасливои жертвы своеѣ необачности, куснѣ зъ одежѣ и довгу сиву бороду. Вовки рознесли священика на куснѣ.

Господарство, промыслъ и торговля

— **Календарь церковный и господарскій.** Рускі свята: дня 20 (1 лют.) Евтімія; дня 21 (2 лют.) Макс. исп. Евг. — Латиньскі свята: дня 1 лютого Игнатія; дня 2 Маріѣ Гром. — Вехôдъ сонця: дня 1 с. м. о годинѣ 7 мін. 34; захôдъ о 4 год. 55 мін.; дня 2 о 7 год. 32 мін.; захôдъ о 4 год. 56 мін. — Вехôдъ мѣсяця: дня 1 с. м. о 1 год. 38 мін.; захôдъ о 11 год. 26 мін.; дня 2 о 2 год. 54 мін.; зах. о 11 год. 47 мін.— Станъ воздуха за минувші добы числячи вôдъ 12 год. въ полудне дня 30 до 12 год. въ полудне дня 31 с. м.: середна теплота була — 1·8° Ц., найвысша — 0·0° Ц. нинѣ въ полудне), найнизша — 3·8° Ц. въ ночи. Барометръ иде въ гору (769). Вѣтеръ буде полуднево-захôдный, слабый, теплота пôднесе ся до — 0° Ц., небо буде легко захмарене; буде погода.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 1 лютого. Выѣздъ угорского президента міністрôвъ Векерлього не стоить въ нѣякôй звязи зъ якимись змѣнами въ міністерствѣ.

Берлинъ 1 лютого. Комісія войскова розпочала спеціяльну дебату надъ предложенемъ войсковымъ и ухвалила установити пôдкомітетъ, котрый бы мавъ пояснити фінансову сторону предложеня войскового.

Лондонъ 1 лютого. Престольна бесѣда констатує дружні вôдносины зô всѣма державами, що єсть порукою для удержаня мира. Збôльшене залоги въ Египтѣ не означає нѣякои змѣны въ анґлійскôй політицѣ.

Вашинґтонъ 1 лютого. Розôйшла ся чутка, що Анґлія запротестувала противъ поступованя Сполученыхъ державъ въ справѣ гавайскôй.

Надôслане.

„Правда“

вѣстникъ для науки письменьства и політики, выходить у Львовѣ пôдъ редакцією Антона Березиньского и заступає интересы усеѣ Украины-Руси. Передплату рôчно 5 зр., пôврôчно 2 зр. 50 кр., чвертьрôчно 1 зр. 30 кр. просимо присылати до **Адміністраціѣ „Правды“ у Львовѣ, ул. Академічна ч. 8.** (1—3)

— Такій якъ и ты. Знаю тебе зъ Клявзенбурґа. То що тебе розпалює, то й мене. Ты любишь свôй народъ, а я свôй Богомъ зву. Твôй образованый, бôльшій, а мôй запепавшій, осиротѣлый. Ты схопивъ за шаблю въ оборонѣ своеѣ вôтчины, не знаючи нѣ числа ворога, нѣ силы приятелѣвъ, и я то само зробивъ. Може бути, що мы згинемо, але може бути, що и зъ васъ слѣдъ не останесь або згинемо спôльно; але вôтчина не згине вôдъ того, що збрую повѣсить ся на кôлку.

— Я не розумѣю твого жалю.

— Не розумѣешь? Чи повѣришь, молодче, що хочь уже тысячь чотириста лѣтъ минуло, якъ римскі орлы побили хоробрі полки Діюрбана, ту середъ здурнѣлого народу находять ся ще родины, у котрыхъ зъ батька на сына переходять перекази про давну славу; що ту суть люде, що тобѣ покажуть, котрый лѣсъ стоить на мѣсци Сармісеґетузы и що то за мѣсто, де колись Декабаль уставлявъ славні когорты конзулѣвъ. Ой бѣда тому мѣсту, коли тѣ могилы, пôдъ котрыми стоять палаты, отворять ся, а многолюдні его улицѣ станутъ побоевищемъ. Щожь то стало ся зъ тымъ народомъ, наслѣдникомъ такои славы, зъ потомками грозныхъ Д[illegible]ковъ и побѣджаючихъ весь свѣтъ легіонôвъ? Я не обжаловую нѣкого, що зробивъ его нещаснымъ, та нехай менѣ нѣхто за зло не має, що хочу его зробити тымъ, чимъ бувъ давнѣйше.

— И ты думаешь, що надôйшла до того пригожа пора?

— Мы не маємо пророкôвъ, але й ваші не богато варті. Теперь спробуємо, а коли не вдасть ся намъ, повторять се наші внуки, мы не маємо нѣчого до страты, що найбôльше кôлькохъ людей, а то дешевый товаръ. Вы кладете бôльше на вагу, вы можете бôльше стратити, а таки стаєте пôдъ хоругвы боеві. А щожь булобъ, колибъ вы були тымъ, чимъ мы, народомъ, що не має нѣчого, не має нѣ одного заможного чоловѣка, однои образованои головы, де майже що третій называє ся попомъ, а ледви кождый сотный умѣє читати; народомъ недопущенымъ до уряду, достоиньствъ, що веґетує зъ тяжкои своеѣ працѣ и не має нѣ одного бôльшого мѣста у вôтчинѣ, хочь третю частину єѣ управляє. И чижь має той народъ причину пытати ся, чи вже пора умирати, або вôдродити ся? Нѣчого не має, хиба нужду, а тои нѣхто ему не вôдбере. Не добре той зробивъ, хто дозволивъ сему народови занепасти.

— Мы не за народъ, а за свободу схопили за збрую.

— То зле зробили вы. Менѣ все одно, хто панує надô мною, кобы лишь бувъ справедливымъ и пôднявъ мôй народъ высоко; тымчасомъ ты подѣливъ бы ся великостю, впливомъ и силою твого народу, кобы лишь нѣхто не панувавъ надъ нимъ.

(Дальше буде.)

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій

Инсераты („оповѣщеня приватнй“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои“ принимае лишь „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожь знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнй“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.